

For
girls only!

Hetty van Aar

De meisjes tegen de jongens

Manteau

Speciaal voor groep zeven van juf Miron van Openbare
Basisschool de Piramide uit Vught.

Voor de meisjes: Dirkje, Iris, Isabel, Meg, Merel B en Merel S,
Nisa, Noa, Pien, Roos en Senna.

Voor de jongens: Bo, Brett, Huub, Jelmer, Matthijs B en Mathijs
T, Mees, Mels, Nick, Richard, Rik, Sjoerd, Thomas en Yassin.

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.manteau.be
info@manteau.be

www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aldus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25035 4
D/2014/0034/40
NUR 283

De klas gonsde van de stemmen. De zoemer was al gegaan, maar de les was nog steeds niet begonnen. Emma zat achterstevoren op haar stoel te kletsen met Eline. ‘Misschien komt er niemand en krijgen we vrij’, zei Eline hoopvol.

‘Dat denk ik niet’, zei Emma. ‘Als er echt niemand is om les te geven, dan moeten we voor onszelf werken. Ze sturen je niet zomaar naar huis.’

‘Jammer’, zuchtte Eline.

Emma knikte. ‘Het is vooral jammer voor mevrouw Peeters. Zelig hoor, dat ze van haar fiets gevallen is. Wat zal ze geschrokken zijn.’

‘Dat denk ik ook.’ Eline haalde een blikje snoep uit haar schooltas. ‘Wil je er een?’

‘Fruitsnoepjes!’ Emma boog zich over het blikje. ‘Ik neem aardbei.’

‘Ruik ik snoep?’ snoof Kato.

Emma schoot in de lach. Als er wat te snoepen viel, was Kato er als de kippen bij.

‘Neem maar’, zei Eline, terwijl ze Kato het blikje voorhield.

‘Heb je bosbessensmaak?’ vroeg Kato en ze bestudeerde de inhoud van het blik. Ze vond er een en wilde dat in haar mond steken. Op het laatste moment bedacht ze zich. ‘Misschien krijgen we wel vrij.’

Emma liet het snoepje door haar mond rollen. De bobbel van haar linkerwang verhuisde naar rechts.

‘Nee, we krijgen niet zo gauw vrij.’

‘Misschien is mevrouw Peeters alweer beter’, zei Yelien, die een rij verderop zat.

Ellen fronste haar wenkbrauwen. ‘Ze had toch een hersenschudding? Dat duurt wel langer dan een dag.’

Emma knikte. Ellen kon het weten, haar ouders waren arts. ‘Als het lang duurt, moeten we een kaart sturen.’

Dat vonden haar vriendinnen een goed idee.

‘Als het langer duurt krijgen we natuurlijk een invaller’, dacht Yelien hardop.

Eline trok een vies gezicht, alsof ze op een zuur snoepje beet. ‘Als het maar niet zo’n strenge is, daar word ik helemaal zenuwachtig van.’

‘Of een die heel veel huiswerk geeft’, zuchtte Kato.

‘Daar ben ik allergisch voor.’

Dat was weer typisch Kato. Emma draaide zich om.

Toen zag ze hem in de deuropening staan. Hij was de leukste jongen die ze ooit in haar leven had gezien.

Of was hij een man? Hij viel er een beetje tussenin.

Emma zat op haar stoel en kon alleen maar naar hem kijken. Naar zijn donkere haren en de kleur op zijn wangen. Het leek wel of hij hard gefietst had. Zijn blauw met witte ruitjesshirt stond sportief bij zijn

jeans met sneakers. Om zijn schouders hing, heel losjes, een donkerblauw colbert. Stil stond hij in de deuropening terwijl zijn ogen door de klas gleden. Heel even ontmoetten ze Emma's ogen, een paar seconden misschien. Er ging een schok door Emma heen. Toen maakte hij zich los van de drempel, trok de deur achter zich dicht en liep naar de tafel. Emma's ogen zaten aan hem vastgekleefd, alsof hij magnetisch was. Ze wilde de klas waarschuwen, maar ze kon alleen maar naar hem kijken. Zagen de anderen hem dan niet? Zo te horen niet, het geroezemoes ging gewoon verder. Opnieuw keek hij haar kant uit. Hij glimlachte. Ze stuurde een mislukte lach terug en raakte in ademnood. Hij zette zijn tas neer en vroeg om aandacht. Het geroezemoes verstomde. Opeens werd het stil in de klas. Emma kon haar eigen ademhaling horen. Jeetje, wat een kabaal maakte ze. Ze zuchtte en probeerde haar ademhaling onhoorbaar te maken. Dat was nog best lastig. Hoe stiller ze ademde, hoe benauwder ze het kreeg. Straks kreeg ze nog last van hyperventilatie. Daar had ze wel eens van gehoord. Dan ging je zo snel ademen dat je geen lucht kreeg. Zo ongeveer moest dat voelen.

'Goeiemorgen', zei hij. Hij kon praten. Ze schrok ervan. Dat was niet eens nodig, want hij had een mooie stem. 'Mijn naam is Arthur Smeets. Ik vervang mevrouw Peeters de komende weken.'

'De komende weken?' riep Charlotte met overdreven uithalen.

Emma kneep haar handen dicht. Wat een aanstelster,

dacht ze. Charlotte wilde natuurlijk zijn aandacht trekken, daarom deed ze zo overdreven. Ze zou nu wel hulpeloos naar hem zitten kijken met haar grote, groene ogen. Bah! Niet op letten, hield Emma zich voor. Charlotte deed wel vaker raar. En zichzelf? Deed zij dan niet raar? Er stapte een onbekende de klas in en vanaf dat moment kon ze nauwelijks nog nadenken en niet eens gewoon ademhalen. Dat was toch niet normaal? Nee, dacht Emma, dat was ook niet normaal. Dit had ze nooit eerder meegemaakt. Ze snapte het zelf ook niet goed. Ze was toch niet verliefd? Nee, natuurlijk niet. Ze kende hem niet eens. Voordat hij vijf minuten geleden de klas binnenkwam wist ze niet eens dat hij bestond. Nee, zo werkte dat niet. Of was dat soms liefde op het eerste gezicht? Vast niet, dacht Emma. Hij was een wildvreemde. Ze wist helemaal niets van hem. Ja, ze wist zijn naam: Arthur Smeets. Leuke voornaam, vond ze, interessant ook. Zo'n voornaam paste wel bij een schrijver of bij een filmacteur. Alleen was hij geen schrijver of filmacteur, hij gaf les. Tenminste, zolang mevrouw Peeters ziek was.

Het was stil geworden in de klas. Heel erg stil. Dat viel zelfs Emma op. Vragend keek ze om zich heen. Wat raar, iedereen keek haar aan. Konden ze soms zien wat ze dacht? Ze kleurde vuurrood. Onrustig schoof ze op haar stoel heen en weer. 'Is er iets?' fluisterde ze naar Marte die naast haar zat.

'Je naam', siste Marte terug. 'Hij wil je naam weten.' 'Mijn naam!' schrok Emma. Waarom wilde hij haar naam weten?

‘Iedereen moet zich voorstellen’, lichte Marte toe.

‘Het is jouw beurt.’

Emma sloeg haar handen voor haar gloeiende gezicht. Haast onverstaanbaar mompelde ze haar naam. Hij verstond haar niet eens en vroeg of ze iets duidelijker kon praten. Straks dacht hij nog dat ze een onnozel schaap was. Ze wilde niet dat hij zo over haar dacht. Ze was echt geen schaap.

Zo te zien dacht hij niet over haar na, want hij viste het leesboek uit zijn tas. ‘Waar zijn jullie gebleven in het boek? Kan iemand me helpen?’

‘Bij hoofdstuk twee’, antwoordde Ruben prompt.

Er klonk gegniffel. Natuurlijk waren ze niet bij hoofdstuk twee, dat wist iedereen. Maar Ruben dacht eens lekker achterover kunnen leunen in plaats van te blokken.

‘Nee hoor, meneer, we zijn bij hoofdstuk elf’, zei Charlotte behulpzaam.

‘Dankjewel’, antwoordde Arthur vriendelijk.

Wat slooft Charlotte zich weer uit, dacht Emma. Ze hoopte niet dat Arthur Charlotte echt aardig zou vinden. Tenminste, niet aardiger dan haar. Daar zou ze niet tegen kunnen, dat voelde ze nu al. Ze keek even vluchtig over haar schouder, eerst naar Charlotte, die braaf over haar boek gebogen zat. Toen naar Ruben. Zijn roze babywangetjes kleurden vuurrood. Emma voelde aan haar eigen, gloeiende wangen. Ze wist hoe opgelaten Ruben zich nu moest voelen. Toen keek ze snel naar Arthur. Op de opengeslagen bladzijden van zijn boek plakte een gele sticker. Was dat toeval? Vast niet. Hij wist precies

waar ze gebleven waren. ‘Hebben jullie nog vragen?’ Hij keek de klas rond. Daar vloog de vinger van Charlotte alweer de lucht in. ‘Meneer, hoe oud bent u?’

Wat een brutaliteit. Emma snoof verontwaardigd. Maar de vraag leek Arthur niet te storen. ‘Ik ben drieëntwintig’, antwoordde hij. Opgewekt ging hij verder.

‘We gaan er eens flink tegenaan. Mevrouw Peeters zal opkijken als ze weer terugkomt.’

Cemal stak een vinger op. ‘Meneer, ik ben mijn boek vergeten.’

‘Dat is niet zo erg’, antwoordde Arthur. ‘Kijk maar met je buurman mee. We gaan trouwens minder uit het boek werken en veel meer overhoren.’

Er ging een luide zucht door het klaslokaal.

‘Nee toch?’ schrok Kato hardop.

‘Ja hoor’, knikte Arthur. ‘Elke dinsdag en elke vrijdag test ik jullie op jullie algemene kennis.’

‘Op wat?’ Eline zat van schrik rechtop.

‘Op alles’, herhaalde de nieuwe leraar.

Het werd stil in de klas. En in die stilte hoorde Emma hoe Kato net iets te hard fluisterde: ‘Dat doet mevrouw Peeters nooit.’

‘Zei je wat?’ Arthur Smeets had goede oren. Hij keek Kato aan.

‘Dat doet mevrouw Peeters nooit’, mompelde Kato.

‘Ik ben mevrouw Peeters niet’, zei Arthur. ‘Ik doe het op mijn manier. Maar maak je geen zorgen, als ik vertrek zijn jullie een stelletje slimmeriken.’

Eline slaakte een diepe, diepe zucht.

‘Zo te horen zit jou iets dwars’, reageerde Arthur.
‘Vertel eens.’

Opnieuw klonk een zucht van Eline door het klaslokaal. ‘Al die testen... daar word ik zo zenuwachtig van en dan ga ik juist extra fouten maken.’

Emma knikte. Eline had gelijk, zij schoot bij elke test in de stress.

‘Maak je maar geen zorgen’, zei Arthur. Zijn stem klonk zo vriendelijk dat Emma zowat smolt. ‘Zo lastig zullen de vragen niet zijn. Met een beetje gezond verstand moet je de antwoorden vinden. No worries.’ No worries, dacht Emma. Wat klonk dat grappig uit zijn mond.

‘Zeg, wat was er met jou aan de hand?’ vroeg Kato aan Emma toen de laatste zoemer was gegaan.

‘Ja, je deed zo raar. Was er iets?’ zei ook Ellen.

Met een ongelukkig gezicht keek Emma van de een naar de ander. Ze kreeg nog een kleur ook.

Eline giechelde zachtjes. ‘Weten jullie het nog niet? Emma is verliefd.’

Emma klapte dicht. Hoe kon Eline dat weten? Ze had er geen woord over gezegd. Dat kon ook niet, want ze wist het zelf niet eens. Ze wist alleen dat ze behoorlijk in de war was. ‘Verliefd?’ wilde ze zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Ze kuchte en begon opnieuw. ‘Verliefd? Hoe kom je daarbij?’

Eline sloeg een arm om de schouder van Emma.

‘Ik zag het aan je ogen’, zei ze. ‘En aan je kleur, je bloosde zo erg.’

Emma draaide zich half van Eline weg.

‘Wat is er?’ schrok Eline. ‘Je bent toch niet boos omdat ik dat zeg? Verliefd zijn is juist leuk.’

‘Dat weet ik nog niet zo zeker’, mompelde Emma. ‘Ik ben gewoon in de war.’

‘Dat klinkt ingewikkeld’, vond Kato. ‘En op wie ben je dan misschien niet verliefd?’

Emma zweeg. Ze slaakte een diepe zucht.

‘Kaatje, wat denk je zelf?’ riep Eline uit.

‘Ssst! Niet zo hard!’ schrok Emma.

Yelien kwam dichterbij. ‘Ja, straks weet de hele school nog dat je niet verliefd bent’, plaagde ze stilletjes.

‘Ben ik dan de enige die van niets weet?’ klaagde Kato.

‘Emma is in alle stilte verliefd op Arthur Smeets’, maakte Eline haar duidelijk.

Even was Kato sprakeloos. ‘Wat een toestand’, zei ze tenslotte. ‘Wie wordt er nu verliefd op een leraar? Daar kan ik echt geen chocola van maken.’

‘Ik.’ Emma bloosde. Onzeker keek ze naar de gezichten van haar vriendinnen. ‘Is dat erg dom?’

‘Natuurlijk niet!’ riep Eline uit. ‘Verliefd zijn is toch niet dom?’

Emma haalde haar schouders op. ‘Maar verliefd zijn op een leraar dan?’

‘Als hij streng is, is de verliefdheid zo over’, zei Eline.

‘Maar ik ben bang dat hij niet zo streng is. Ik denk juist dat hij echt heel aardig is. Aardig genoeg om verliefd op te worden.’

Emma schrok. ‘Ben jij soms ook verliefd op hem?’

Eline schudde hevig haar hoofd. ‘Ik ben, denk ik,

allergisch voor leraren. Maar jij niet, volgens mij heb jij het flink te pakken.'

'Arme Emma.' Yelien sloeg een arm om Emma heen.

'Maak je niet druk. Je hebt hem pas een keertje gezien.'

Ellen begon heftig te knikken. 'Ja, een keertje pas.

Morgen kan alles over zijn.'

Die avond zat Emma in haar pyjama op de rand van haar bed. Op haar knieën lag het vriendinnendagboek, hun doorgeefdagboek waar ze om de beurt in schreven. Deze keer was zij aan de beurt. Maar wat moest ze schrijven? Normaal dacht ze daar niet zo over na, dan ging het schrijven vanzelf. Voor ze het wist had ze een bladzijde vol.

Maar vandaag was het anders. Ze klikte haar pen aan en uit en dacht na. Meestal schreef ze over iets dat haar bezighield. Of over iets dat ze had gedaan of gezien. Soms schreef ze over Mimaauw. Maar die lag beneden lekker in zijn mandje te slapen, dus over haar katertje kon ze ook al niets bedenken.

Ze kon eigenlijk maar aan één persoon denken. En die gedachte was zo sterk dat er in haar hoofd geen plaats meer was voor andere bedenksels.

Mama keek even om het hoekje van de deur. 'Maak je zo het licht uit? Het is tijd om te gaan slapen.'

Emma knikte langzaam.

'Is er iets?' vroeg mama.

Emma schrok. Haastig schudde ze haar hoofd. Nee, er was niets. Wat raar dat mama dat vroeg. Zou ze aan haar gezicht kunnen zien dat ze verliefd was?

Zou dat waar zijn? Het liefst wou ze het vragen. Maar dat deed ze niet. Dan wist mama namelijk heel zeker dat ze verliefd was. Verliefd op een leraar, dat kwam er nog eens bij. Alsof verliefd zijn al niet ingewikkeld genoeg was. Arthur Smeets was haar geheim. En dat wilde ze graag nog even zo houden. Emma schudde haar hoofd om te laten zien dat er echt niets was. En mama was gerustgesteld. ‘Slaap lekker’, zei ze.

‘Welterusten’, antwoordde Emma. Ze zat nog een poosje voor zich uit te staren, tot ze koude voeten kreeg. Toen tekende ze zomaar opeens een hart in het dagboek. Een hart zo groot als de bladzijde. Ze tekende er een pijl dwars doorheen. In kleine, krullerige lettertjes schreef ze aan de ene kant Arthur en aan de andere kant Emma. De tranen sprongen in haar ogen toen ze de bladzijde bekeek. ‘Arthur en Emma’, mompelde ze zachtjes. Die namen pasten mooi bij elkaar. Ze hoopte dat hij nog heel erg lang op haar school zou blijven. Toen schrok ze van haar eigen gedachten. Arme mevrouw Peeters. Gelukkig had ze vlak voor het eten nog een mooie kaart voor mevrouw Peeters gekocht. Een kaart met poezen. Lig je in je mandje? stond er op de voorkant. En binnenin stond: Knap maar gauw weer op. Er was plaats genoeg voor alle namen van de hele klas. Morgen zou ze even een rondje maken, dacht Emma. Wat zou mevrouw Peeters blij zijn.

Emma wreef haar voeten over elkaar. Die waren intussen zo koud als de ijsjes van Venezia. Ze probeerde ze warm te wrijven, maar dat lukte niet echt. Snel stopte ze het dagboek in haar schooltas. De

kaart paste precies in het voorste vakje. Toen glipte ze onder haar warme dekbed. Ze knipte het lampje uit en sloot haar ogen. 'Arthur', fluisterde ze zachtjes. Ze opende haar ogen en staarde naar het raam met de dichte gordijnen. Raar, eigenlijk, dat ze Arthur zei. Ze noemde mevrouw Peeters toch ook niet bij de voornaam? Nee, maar ze was dan ook niet verliefd op mevrouw Peeters. Dat was het grote verschil. Met een glimlach om haar mond gleed ze stilletjes naar dromenland.

Emma ging de hele klas rond met haar kaart. Ze was nog niet eens halverwege toen Arthur binnenkwam. Hij zeulde een smalle, hoge doos met zich mee. Die zette hij voor zich neer op tafel. Het werd stil in de klas. Alle ogen waren gericht op de doos. Ook Emma ging snel zitten en keek nieuwsgierig toe. De buitenkant van de doos was van saai, bruin karton en verried niets over de inhoud. Wat kon er nu in zo'n doos zitten, vroeg ze zich af. Het moest iets zijn wat lang en smal was. Maar wat? Haar ogen gleden langs de kartonnen doos omhoog naar het gezicht van Arthur. Mooie ogen had hij, vond ze, maar je kon er niet aan zien wat er in die doos zat. Charlotte stak haar vinger hoog in de lucht. Onrustig schoof Emma op haar stoel heen en weer. Charlotte sloofde zich zo uit bij Arthur, dat deed ze bij mevrouw Peeters niet. Arthur knikte even kort naar Charlotte. 'Zeg het maar, eh... Charlotte was jouw naam, toch?' Charlotte knikte. Haar rode krullen dansten uitbundig met elke beweging mee. Wat een aanstelster, dacht Emma. Ze schrok er

zelf van. Was ze nu jaloers op Charlotte? Nee toch, Charlotte was zo'n sneu kind, daar hoefde niemand jaloers op te zijn. Wie dat wel was, die was zelf een stumper. Kom op, doe een beetje normaal, Emma, sprak ze zichzelf toe.

'Meneer, wat zit er in die doos?' vroeg Charlotte.

Meneer Smeets antwoordde niet. Onder doodse stilte peuterde hij het plakbandje boven op de doos los.

Tergend langzaam vouwde hij de kartonnen flappen opzij. Langzaam maar zeker haalde hij de inhoud tevoorschijn. Toen barstte het kabaal los. Een beker!

Er zat een beker in de doos. Een echte, zilveren wedstrijdbeker. 'Jullie houden toch niet van testen?' zei meneer Smeets. 'Ik dacht: misschien houden jullie wel van een wedstrijd. En bij een wedstrijd hoort een beker.'

Super! Dat vonden ze allemaal.

'En wie gaat die beker winnen?' zei Kato uitdagend.

Maar nog voor het bekvechten kon beginnen zei meneer Smeets: 'Dat zullen we wel zien. Eerst heb ik nog een klein probleem.'

Het werd stil in de klas. Iedereen keek de nieuwe leraar aan. Ook Emma. Ze was bereid alle problemen voor hem op te lossen. Als ze kon, tenminste.

Arthur ging verder. 'Het is een kwestie van tijd', legde hij uit. 'Ik kom tijd tekort als ik mijn plannen wil uitvoeren. Behalve... behalve als ik die quiz met twee klassen tegelijk doe. Met jullie en met de parallelklas.' Een paar jongens sprongen op. Ze lieten hun spierballen zien en riepen: 'Yeah!'

'Onze klas gaat winnen!' riep Rick.

Thomas deed er nog een schepje bovenop. 'Met gemak!' Robert stak zijn armen in de lucht. 'Zeker weten!' Arthur trok zijn wenkbrauwen op. 'Ho ho', remde hij het enthousiasme af. 'Ik heb iets anders in gedachten. Ik dacht meer aan: de meisjes tegen de jongens.' Drie tellen bleef het stil, nee, hooguit twee. Toen sprongen alle jongens op. Ze zwaaiden wild met hun armen in de lucht en stootten woeste kreten uit. 'Kampioenen! Kampioenen!' riepen Ton en Leon. 'Kampioenen! Kampioenen!' vielen Hamza, Abdul en Hakim in. Algauw deden alle jongens mee. De meisjes keken elkaar verbijsterd aan. Emma vouwde haar armen over elkaar en schudde haar hoofd.

'Jullie?' riep Yelien. 'Gaan jullie winnen? Vergeet het maar!'

'Hahaha!' Zelfs Eline kon weer lachen nu de test een quiz ging worden. 'Hahaha!'

'Jongens zijn slimmer!' riep Marco.

'O ja? Wie zegt dat?' riep Yasmina.

'Dat zeg ik!' daagde Marco haar uit.

'Jullie maken geen schijn van kans', zei Naomi vastberaden.

'O nee?' vroeg Niels. 'Hoe kom je daarbij? Jongens zijn echt veel slimmer.'

'Meisjes zijn knapper', zei Emma. Ruben raakte ervan in de war. Ietwat onzeker keek hij Emma aan. Bedoelde ze slimmer? Of mooier? Dat wist hij niet. Een tegen nul, dacht Emma en ze lachte stilletjes. De rest van de schooldag ging alleen nog maar over de quiz.

Arthur is super, dacht Emma. Dit is zo leuk, mooier kan het niet worden.

Maar het kon wel mooier. De volgende dag kwam meneer Smeets met een geheimzinnige glimlach de klas in. Het werd op slag stil. 'Ik heb iets gemaakt voor onze wedstrijd', kondigde meneer Smeets aan. 'Als jullie gaan zitten, kun je allemaal meekijken.' Hij haalde zijn laptop tevoorschijn en activeerde het schoolbord. Emma's mond viel open van verbazing. Op het schoolbord verscheen een Facebookpagina met de titel: 'De meisjes tegen de jongens'. In grote blauwe letters stond het daar, met eronder twee kleine vakjes. Een duimpje met 'Vind ik leuk!' stond in het linkervakje. En in het rechtervakje stond: 'Bericht'. Daar kon je een boodschap achterlaten. Eronder stonden drie grotere vakken. In het eerste stond met vette letters: 'Vraag van de dag'. In het vak ernaast stond een opgestoken duim met het cijfer nul ernaast. Dat vak gaf het aantal vind-ik-leuks aan. En het grootste vak was voor het scorebord. Het stond er in vette letters geschreven. Links de meisjes en rechts de jongens, van elkaar gescheiden door een dubbele punt. Eronder stond de stand in cijfers, 0 - 0. Er waren ook nog twee kolommen waarin de deelnemers zich voor konden stellen, maar daar was nog niets ingevuld. Ook was er een vakje met een foto van de zilveren beker.

Emma kreeg er kippenvel van. De wedstrijd was opeens geen grapje meer maar een serieuze strijd. De hele klas was diep onder de indruk.

‘Wat hebt u dat mooi gemaakt, meneer’, zuchtte Charlotte.

Emma keek geïrriteerd op. Zoiets aardigs had zij graag willen zeggen, maar die bijdehante Charlotte was haar steeds te vlug af.

‘Het is nog niet klaar’, zei meneer Smeets snel.

‘De deelnemers ontbreken nog. Maar daar gaan we verandering in brengen.’ Hij haalde zijn iPad tevoorschijn om van iedereen een foto te maken.

‘Die zet ik straks op de Facebookpagina. Jullie krijgen allemaal het wachtwoord, dan kun je jezelf voorstellen. Wat willen we van je weten? Je naam natuurlijk, dat is handig want dan kan ik die snel onthouden. En verder vind ik het wel prettig als je iets opschrijft over je hobby’s, je toekomstdromen en je lievelingsvak op school. Schrijf er ook maar bij waar je een hekel aan hebt. Voor de quiz is het misschien handig dat we weten waar jij goed in bent.’ Hij tikte snel iets op zijn toetsenbord waardoor de Facebookpagina verdween. In plaats daarvan verscheen er een vragenlijst. ‘Hier zie je een voorbeeld van een vragenlijst. Kijk zelf maar welke vragen je beantwoorden wilt.’

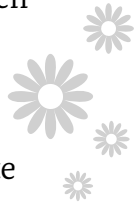
Emma’s ogen geleiden langs de vragen. Ze begon met het invullen van haar naam. De eerste vraag luidde: wat doe je het liefst? Emma dacht na en keek om zich heen. Sommige klasgenootjes hadden blijkbaar geen moeite met de vragen, zij zaten driftig te schrijven. Yelien keek niet op of om en Kato was zo druk bezig dat ze er rode wangen van kreeg. Was zij dan de enige die twijfelde? Nee, Ruben zat met grote ogen

het plafond te bestuderen. Marco leunde met zijn hoofd op zijn hand, verder deed hij niets. Iris en Aischa zaten te fluisteren, zo te zien ging het over de vragenlijst. Emma probeerde zich te concentreren. Haar antwoorden waren straks door iedereen te zien, ze kon dus niet zomaar wat flauwekul invullen. Wat deed ze eigenlijk het liefst? Ze was gek op lezen. Als ze de kans kreeg verslond ze het ene boek na het andere. Zou ze dat invullen? Bijna onmerkbaar haalde ze haar schouders op. Ze twijfelde. Knutselen vond ze ook erg leuk. En dan vooral van iets ouds iets nieuws maken. Van een oude spijkerbroek maakte ze zomaar een leuke tas. Van een versleten dekbedovertrek maakte ze knusse kussentjes voor haar kamer. Ze maakte lampenkapjes en schilderijtjes van restjes stof. Opeens wist ze het zeker. Ze vulde knutselen in als antwoord, aarzelde even en schreef toen ook nog lezen op. Stilletjes mopperde ze op zichzelf. Ze had het tempo van een slak. Als ze zo doorging was de wedstrijd voorbij voordat ze haar vragen beantwoord had. Waarom was ze toch zo'n twijfelaar? Voor die vraag had ze nu geen tijd, ze ging snel door met de lijst. Waar heb je een hekel aan? Dat was de volgende vraag. Zou ze die maar even overslaan? Goed, nieuwe vraag. Waar ben je trots op? Emma leunde iets naar achteren. Deze vraag was makkelijk. Ze was trots op haar vriendinnen. Vlug schreef ze het antwoord op. Wanneer was je verdrietig? las ze. Ze knipperde met haar ogen. Toen oma doodging was ze heel verdrietig. Was het raar om dat op te schrijven? Nee toch? Dat

was het eerlijke antwoord op die vraag.

Wanneer voel je je gelukkig? Die vraag moest ze ook maar even overslaan. Ze was zo vaak gelukkig. Als Mimauw op haar schoot lag te spinnen, bijvoorbeeld. Als ze een ijsje ging eten met haar vriendinnen. Als ze mama mocht helpen. En soms was ze gewoon gelukkig omdat de zon scheen. Of omdat de takken van de boom zo mooi wit bevroren waren. Al die antwoorden pasten vast niet in dat kleine vakje. Wat wilden ze nog meer van haar weten? Eens even kijken... ze mocht invullen wat haar favoriete dier was. Dat was natuurlijk Mimauw. En haar lievelingskostje? Dat was spaghetti alla mama. Zo ging het lekker snel, vond Emma. Opgelucht keek ze om zich heen. Iedereen was nog druk bezig. Zelf ging ze ook weer verder.

Wat wil je later worden? las ze. Ze keek om naar haar vriendinnen. Yelien, Ellen, Eline en Kato zaten druk te schrijven. Geen wonder, zij wisten wat ze wilden worden. Yelien wist al heel lang dat ze binnenhuisarchitecte wilde worden. Voor Eline stond het vast dat ze modeontwerpster werd. Ellen twijfelde nog tussen dokter en verpleegkundige. Kato had altijd geroepen dat ze wereldreiziger wilde worden, maar intussen wist iedereen haast zeker dat Kaatje kok werd. Misschien werd ze wel een beroemde televisiekok die haar eigen kookboeken schreef. En zij? Aarzelend schreef ze op wat ze dacht: werken in een dierenasiel of in een weeshuis. Daar zat echt niet zoveel verschil in: in het asiel hielp je dieren en in het weeshuis hielp je kinderen. Allebei hadden ze hulp

nodig en daar ging het om. Anderen helpen, dat wilde ze het liefst.

Wat is jouw toekomstdroom? Emma dacht na. Haar droom was om de wereld een beetje mooier te maken. Als ze 's avonds met papa en mama in de kamer zat kreeg ze vaak wat mee van het nieuws. Erg vrolijk werd ze daar niet van. Ze moest eerlijk bekennen dat ze haar ogen soms even dichtkneep. Magere mensen die honger hadden, ze waren zo dun dat je hun botjes kon zien. Waarom is er honger? dacht ze dan steeds. Iemand moest daar toch een eind aan kunnen maken? Waarom deed niemand wat? Het kon toch niet zo moeilijk zijn om die mensen te helpen? En toen had ze een geweldig plan bedacht: ze ging sparen om zakjes met zaad te kopen. Die ging ze naar Afrika sturen. Dan konden de mensen daar tomaten zaaien en komkommers en boontjes. Dan hadden ze wat te eten. Emma had eens rondgekeken in de winkel. Die zakjes waren helemaal niet duur. En in één zo'n zakje zaten heel veel zaadjes. Daar groeiden heel veel planten uit. Als ze nu eens een maand van haar zakgeld aan zaadjes uitgaf. En als haar klas dat ook deed, nee, als de hele school meedeed... Of, nog beter, als alle scholen in het land meededen, dan was er nooit meer honger in de wereld. Zo simpel kon ze dat probleem oplossen. Ze kon het zelf haast niet geloven. Hoe was het mogelijk dat zij een einde kon maken aan de honger in de wereld? Dat was nog niemand gelukt. Al die belangrijke mannen in die deftige pakken hadden dat niet voor elkaar gekregen. In gedachten zag ze de krantenkoppen al

voor zich: schoolmeisje maakt einde aan honger in de wereld. En dat kwam natuurlijk ook op de televisie. Zo'n groot probleem met zo'n simpele oplossing, had niemand anders dat kunnen bedenken? Ze was gaan twijfelen. Tenslotte had ze aan papa gevraagd: 'Papa, waarom is er honger in de wereld, als het zo simpel op te lossen is?' En papa had gezegd: 'Op onze aarde is eten genoeg voor alle mensen. Maar sommige mensen willen de baas spelen. Ze willen niet dat andere mensen iets hebben en pikken alles zelf in. Daarom is er honger.' Toen had Emma een besluit genomen: ze stuurde geen zakjes met zaad naar Afrika. Dat kwam vast bij de verkeerde mensen terecht.

Maar nu? Wat moest ze nu invullen bij haar toekomstdroom? Dat ze de wereld een beetje mooier wilde maken? Kon ze dat wel opschrijven? Een stemmetje in haar hoofd zei opeens: niet zeuren maar opschrijven. En dat deed ze.

De volgende vraag was: wat wil je veranderen? Emma dacht na. Ze wilde de wereld wel veranderen, maar misschien was dat iets te veel van het goede? Eigenlijk wilde ze haar kamer ook nog veranderen. Dat laatste vulde ze in. Je kamer veranderen was niet zo moeilijk als de wereld veranderen.

Ze las de volgende vraag: Wat vind je het leukste op school?

Er verscheen een glimlach op Emma's gezicht. Arthur Smeets was het aller-, allerleukste van de hele school. Maar dat vulde ze niet in. Ze was niet gek. Ze schreef op: de meisjes tegen de jongens. En dat was nog waar

ook. Met een kleur van inspanning keek Emma op. Arthur Smeets stond voor haar. ‘Lach je even?’ vroeg hij haar.

Of ze wilde lachen? Naar hem? Natuurlijk! Dat ging vanzelf. Ze lachte en hij maakte een foto. Hij liet het resultaat zien. ‘Zo kom je op Facebook te staan.’

Verbaasd keek ze naar haar stralende gezicht. Zo’n mooie foto had nog niemand van haar gemaakt.

‘Bedankt’, mompelde ze, maar hij was alweer verder.

Emma boog zich over de vragen. Waren er nog veel? Het begon nu toch wel lang te duren, vond ze.

Gelukkig, de laatste vier vragen waren kort:

Wat vind je leuk aan meisjes?

Wat vind je stom aan meisjes?

Wat vind je leuk aan jongens?

Wat vind je stom aan jongens?

Met meisjes kun je echt hartsvriendinnen zijn, antwoordde Emma op de eerste vraag. Behalve dan met Charlotte, dacht ze erachteraan. Toen wist ze meteen het antwoord op de tweede vraag. Meisjes kunnen kattig doen, schreef ze op.

Maar wat vond ze leuk aan jongens? Jongens konden stoer doen, maar waren soms zo kinderachtig. En van meisjes begrepen ze al helemaal niets. Maar die dingen hoorden eigenlijk bij de laatste vraag, wat ze stom vond aan jongens. Ze snappen niets van meisjes, vulde ze in. Nu hoefde ze alleen nog maar in te vullen wat ze leuk vond aan de jongens. Ze keek eens om zich heen naar de jongens uit haar klas. Toen draaide ze zich om naar de nieuwe leraar. De jongens uit haar klas waren kleuters vergeleken bij hem.

De zoemer ging, het was tijd voor de pauze. Daar was ze wel aan toe, dacht Emma. Bij de vraag wat ze leuk vond aan jongens schreef ze vlug op: niets bijzonders. Snel naar buiten, dacht ze. Frisse lucht happen.

Buiten op het schoolplein stonden de vriendinnen in een kringetje bij elkaar. Natuurlijk ging het over de vragen.

‘Wat hebben jullie ingevuld bij die vragen over jongens?’ wilde Eline als eerste weten.

‘Ik vind jongens wel stoer,’ zei Kato, ‘maar soms ook een beetje kinderachtig. En jullie? Wat hebben jullie ingevuld?’

‘Ik wist echt niet wat ik in moest vullen’, klaagde Eline. ‘Toen heb ik maar opgeschreven dat ik jongens sportief vind.’

‘En ik heb juist opgeschreven dat jongens altijd zeuren over voetbal’, lachte Ellen. ‘Wat vind jij dan stom aan jongens?’

Eline keek haar vriendinnen aan. ‘Ik heb ingevuld dat jongens geen verstand hebben van meisjes. En jij, Emma, wat heb jij ingevuld?’

‘Ze kijken’, schrok Emma.

‘Wie?’ vroeg Eline.

‘Ruben en Tom’, siste Emma.

De vijf vriendinnen gluurden zo onopvallend mogelijk naar de jongens. Ja, die keken echt naar hen. Zouden ze iets gehoord hebben? Nee, dat kon niet. Daarvoor stonden ze echt te ver weg. Toch zetten ze hun gesprek verder op fluisterton.

Eline gaf Emma een por. ‘Vertel dan wat jij hebt ingevuld.’

‘Niets bijzonders’, fluisterde Emma.

‘Maar wat dan?’ drong Eline aan.

‘Ja, wat dan?’ vroeg ook Yelien nu.

Emma haalde haar schouders op. ‘Niets bijzonders’, herhaalde ze.

Even was het stil. Toen zei Ellen: ‘Bedoel je dat je dat echt hebt ingevuld?’

Yelien begon zachtjes te giechelen. ‘Wat vind je leuk aan jongens? Niets bijzonders... Hahaha!’

Eline vond het ook wel grappig en lachte mee.

‘Niets bijzonders!’ giebelde Kato.

Toen kregen ze de slappe lach. De jongens wrongen zich in bochten om vooral niets te missen. Hoe meer ze keken, hoe erger de slappe lach werd. Emma veegde als eerste haar lachtranen weg. Ze begreep zelf eigenlijk niet zo goed waarom ze zo lachten, maar leuk was het wel.

‘Wie heeft er eigenlijk ons dagboek?’ vroeg Yelien toen ze uitgelachen waren.

‘Ik’, zei Emma.

‘Heb je het bij je?’ vroeg Yelien. ‘Dan kan ik het meteen meenemen.’

Emma haalde het dagboek uit haar zelfgemaakte schoudertas en gaf het aan Yelien. Ruben en Tom stonden nog steeds te kijken, maar daar trokken de meisjes zich lekker niets van aan.

